

Rola rysunku w wychowaniu dzieci

28 czerwca 2019

Wstęp pracy magisterskiej

Historia rysunku jest tak samo długa, jak historia ludzkości. Prymitywne rysunki znajdowane były w jaskiniach, gdzie w czasach prehistorycznych zamieszkiwali ludzie i język był jeszcze bardzo ubogi. Rysunek był niewątpliwie pierwszą formą komunikacji pośredniej. Pozwalał on pozostawiać wiadomości nieobecnym członkom wspólnoty.

Na przestrzeni wieków rysunek oraz jego bardziej wysublimowane formy – malarstwo czy grafika – odgrywał bardzo ważną rolę w życiu społeczeństw. Był najpopularniejszym – ze względu na swoją formę i dostępność – rodzajem sztuki. Jego zrozumienie nie wymaga umiejętności czytania, a przekaz jest łatwy do zrozumienia.

Obecnie znaczenie rysunku straciło na znaczeniu ze względu na rozwój innych form przekazu wizualnego (fotografia, film), ale jego nauka jest nadal w programach szkół, a jego niektóre formy (np. karykatura) stanowią bardzo wyrazistą i czytelną formę przekazu, za pomocą której w skróconej postaci można przekazać wiele treści.

Rysunek ma wciąż dużą rolę w wychowaniu dzieci. Z jednej strony kształtuje smak estetyczny, z drugiej zaś pozwala się dziecku wypowiedzieć, pokazać to, czego nie potrafi ono jeszcze wypowiedzieć słowami.

Tą właśnie cechą rysunku wykorzystuje się w diagnostyce pedagogicznej. Rysunek jest tą formą aktywności dziecka, którą poznaje ono w najwcześniejszym okresie życia, jeszcze przed

mówieniem, czytaniem i pisanem. Można więc z dużym prawdopodobieństwem przypuszczać, że jest to też najbardziej naturalny sposób „rozmowy” z dzieckiem, szczególnie, jeśli chodzi o sferę związaną z emocjami i przeżyciami dziecka, o których trudno mu rozmawiać słowami.

Celem niniejszej pracy było ukazanie obrazu rodziny wyłaniającego się z rysunków dzieci. Wprawdzie materiał badawczy był ograniczony możliwościami, jakie miałam w jego zbieraniu, ale wystarczający, aby zobrazować rodzaje rodzin z wiejskiego środowiska, gdzie dzieci uczęszczają do szkoły gminnej.

Praca składa się z czterech rozdziałów. Rozdział pierwszy poświęcony jest ogólnej charakterystyce dziecka w wieku szkolnym. Omówiono w nim rozwój fizyczny, poznawczy, społeczny, emocjonalny i etyczno-moralny dziecka oraz uwarunkowania rozwoju dziecka.

W rozdziale drugim zaprezentowano model współczesnej rodziny, a w nim style wychowania w rodzinie, ogólną charakterystykę typów rodzin oraz obraz rodziny w oczach dziecka.

Rozdział trzeci omawia metodologię badań własnych, w tym rysunek jako środek diagnostyczny, przedmiot i cele badań własnych, pytania badawcze i hipotezy robocze oraz metodę, organizację i potrzeby badań.

W czwartym rozdziale przedstawiono rezultaty badań własnych. Omówiono w nim etapy rozwoju rysunkowego wzięcia, znaczenie rysunku rodziny w diagnozie pedagogicznej i analizę rysunku rodziny jako źródła wiedzy o dziecku. Scharakteryzowano teren i obiekt badań oraz przeanalizowano rysunki dzieci zebrane w trakcie badań. Całość zakończono podsumowaniem.

Jeśli potrzebujesz pomocy w pisaniu nowej pracy z pedagogiki, to polecamy serwis [pisanie prac z pedagogiki](#) - fachowa pomoc w pisaniu prac.